

מ"ת 3092/09/16 - נועם ראובן ווגנר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 3092-09-16 מדינת ישראל נ' ווגנר(אחר/נוסף)

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המבקש	נועם ראובן ווגנר
	ע"י ב"כ עו"ד איתמר בן-גביר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל ע"י תביעות מחוז ש"י - עו"ד קובי לן, עו"ד אבי בוז

החלטה

לפניי בקשה לעיון חוזר, בה עותר המבקש לבטל את התנאים המגבילים בהם שוחרר.

העובדות

ביום 4.9.2016 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו 7 מקרים של הפרת הוראה חוקית. מכתב האישום עולה כי ביום 1.8.2016 הוצא נגד המבקש צו פיקוח מיוחד מאת מפקד כוחות צה"ל באזור (צו הפיקוח) המגביל את תנועותיו באיו"ש רק למעלה אדומים; מחייבו להיוותר בביתו למן השקיעה עד הנץ החמה; אוסר עליו ליצור קשר עם מספר אנשים לרבות מרדכי מאיר (מאיר) - כל זאת עד ליום 1.2.2017, כאשר הריתוק לביתו עמד בתוקף עד ליום 1.12.2016. ביום 2.6.2016 הוצא נגד המבקש ע"י מפקד פיקוד העורף צו צמצום והשגחה (צו הצמצום) האוסר עליו לעמוד בקשר עם קבוצת אנשים לרבות מרדכי מאיר, כל זאת בתוקף עד ליום 1.12.2016. ביום 26.10.2015 החליט כב' השופט גורדון כי המשיב ישוחרר בתנאים שונים לרבות ציות למגבלות החלות עליו מתוקף הצווים האמורים. ביום 27.10.2015 קבע כב' השופט אמנון כהן בבית המשפט המחוזי במסגרת ערר, כי המבקש ישהה בתנאי מעצר בית בין השעות 17:30 - 06:00 למחרת. ביום 10.3.2016 ביטל כב' השופט גורדון את מעצר הבית והותיר את יתר התנאים על כנם. ביום 15.3.2016 הותיר כב' השופט כהן בבית המשפט המחוזי את התנאים על כנם אך שינה את רכיב הערובה.

באישום הראשון מיוחס למבקש, כי נפגש עם מאיר ביום 5.8.2016 ובכך הפר את הצווים שניתנו נגדו. באישומים השני - השביעי מיוחס למבקש שהיה מחוץ לביתו בניגוד לצו הפיקוח. לא למותר לציין כי ההפרות האמורות מהוות גם הפרה הצו שניתן ע"י כב' השופט גורדון ביום 26.10.2015.

בדיון שהתקיים ביום 6.9.2016 קבעה כב' השופטת אבמן מולר קיומן של ראיות לכאורה ביחס למיוחס למבקש. לאחר שקלול הנסיבות הורתה כב' השופטת אבמן מולר על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא, ציות למגבלות הצו, הפקדות וערבויות. בערר שהגיש המבקש ונדון לפני כב' השופט רון (עמ"ת 36627-09-16) ביום 15.9.2016, הגיעו הצדדים

להסכמה, לפיה המשיב יוכל לצאת לעבודה אצל אביו, ממעלה אדומים לירושלים במסלול ישיר, ולשוב למעלה אדומים למעצר בית לילי, מבלי לפגוע בתוקף הצווים שכבר ניתנו. ביום 28.9.2016 נדונה בקשה לעיון חוזר שהגיש המבקש לפני כב' השופט קורנהאוזר. בבקשה עתר המבקש לאפשר לו לצאת לאומן, אך הבקשה נדחתה. ביום 1.2.2017 הוגש בעניינו של המבקש כתב אישום נוסף המייחס לו שתי הפרות של הצווים, מחודשים ינואר ופברואר 2017, האחת בשל מפגש עם מאירס ואחרים, והשניה בשל מפגש עם אחרים האסורים במפגש. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשת מעצר תום הליכים. בהחלטת מאותו יום דחיתי את הבקשה במובן זה שהוריתי על שחרורו של המבקש ונוסף בתנאים מגבילים ללא מעצר בית (מ"ת 2057-02-17). ערר שהוגש על החלטה זו נתקבל, במובן זה שנקבע כי המבקש ישהה בתנאי מעצר בית לילי במעלה אדומים (עמ"ת 4453-02-17; 4396-02-17).

הבקשה שלפניי

ביום 20.2.2017 הגיש המבקש באמצעות בא-כוחו בקשה לעיון חוזר וביום 1.3.2017 קיימתי דיון בבקשה. אקדים כעת ואתנצל לפני הצדדים על העיכוב המשמעותי שחל במתן ההחלטה.

המבקש עותר להסיר את התנאים המגבילים בהם משוחרר המשיב, הואיל ופג תוקף הצווים הצבאיים ורשויות הצבא בחרו שלא להאריכם. המבקש טוען לשינוי נסיבות כקבוע בסעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (**חוק המעצרים**), ומשעה שהצווים הצבאיים פקעו, אין עוד צורך בהחלטות בית המשפט שנועדו להוות אמצעי נוסף לאכיפת הצווים האמורים. בנוסף טוען המבקש, כי כב' השופט בר-עם לא ידע על פקיעת הצו, שעה קבע את התנאים המגבילים בהחלטתו.

המשיבה טוענת, כי תכלית ההליך המשפטי, בין היתר, הינה יצירת מעטפת נוספת לאכיפת הצווים הצבאיים. יחד עם זאת, הגם שפג תוקפם של הצווים הצבאיים, אין להסיק מכך בהכרח, כי יש לבטל את התנאים שנקבעו ע"י בית המשפט. אשר להחלטת כב' השופט בר-עם, סברו נציגי המשיבה, בית המשפט המחוזי ידע גם ידע על פקיעת הצווים שעה שנתן החלטתו בדבר הצבת תנאים מגבילים לרבות מעצר בית לילי.

דיון והכרעה

שמעתי את טענות הצדדים. לאחר ששקלתי בדבר, אני סבור כי דין הבקשה לעיון חוזר להתקבל.

ב"כ המשיבה טען לפניי כי "נכון שההחלטות [השיפוטיות] מבוססות על צו האלוף. **יחד עם זאת הן מעבירות טבעת פלילית נוספת**" (פרו' עמ' 13, ש' 27). המשיבה סבורה כי אין לתת אמון במשיב לנוכח ההפרות החוזרות והנשנות של צווים והוראות בית המשפט, במיוחד לנוכח העובדה כי יש לו רישום פלילי בתחום מהיותו נער, ושעה שתלויים ועומדים נגדו שתי כתבי אישום בעבירות דומות, אך עומדת על כך שתכלית הבקשה היא הבטחת אכיפתם של הצווים הקיימים.

מכאן, שכלל שהייתה תכלית לתנאים שנקבעו ביחס למבקש, הרי שהיא נועדה להביא לאכיפתם של הצווים הצבאיים, הנוגעים הן למגבלות תנועה, ובעיקר לאיסור יצירת קשר. הטעם העיקרי להוצאת הצווים לכתחילה, היה טעם ביטחוני.

כפי שעולה מסעיף 3 לבקשת המעצר עד לתום ההליכים: **"עצם הוצאת הצו ע"י האלוף מלמדת כי שהייתו של המשיב בתחומי אזור יהודה ושומרון יוצרת סיכון ביטחוני משמעותי"** (זאת ביחס לצו הפיקוח). כך גם עולה מסעיף 4 לבקשה, המתייחס לצו הצמצום: **".. לאחר שהאלוף סבר כי הדבר נחוץ לשם שמירה על הבטחת בטחון המדינה, שלומו של הציבור וקיומו של הסדר הציבורי"**. אין מחלוקת, כי צווים אלו לא חודשו, ועל-כן פג תוקפם.

משכך הדבר, חזקה, שלו סברו רשויות הצבא, כי ממשיכה ונשקפת סכנה לביטחון האזור מן המבקש, כי אז היו מחדשים את הצווים. לפיכך, יש טעם רב בטענה, כי משפגו הצווים, שבהפרתם הואשם המשיב, הרי שהשתנו הנסיבות במידה מהותית המצדיקה עיון מחדש בהחלטה בדבר התנאים המגבילים שנועדו, כאמור להבטחת אכיפת צווים.

אמנם, הפרת הוראות בית המשפט מקימה עילת מעצר עצמאית [ס' 21(א)(2) לחוק המעצרים], וברגיל, הפרת צווי בית משפט שומטת את האמון המאפשר שחרורו של אדם לחלופה כלשהי [ר': בש"פ 9825/16 **חוסאם אבו סבילה נ' מ"י** (מיום 29.12.2016)]. יחד עם זאת, יש מקום לבחון כל מקרה לגופו, שכן לא כל הפרה תביא בהכרח לביטול החלופה [ר': בש"פ 7120/13 **מ"י נ' יוסף אבו גאנם** (מיום 22.10.2013)]. הנה כי כן, בית המשפט העליון הכיר בכך שיש להתייחס באופן ענייני להפרת הוראה חוקית בהתאם להקשרם ונסיבותיהם של דברים.

על-כן, חייב להתקיים הקשר הגיוני לדרישה לקביעת תנאים מגבילים; חייבת לעמוד תכלית לגיטימית בבסיסם. בענייננו, כבר קבע כב' השופט גורדון במ"ת 26716-10-15 בעניינו של המשיב כך: **"... התנאים המגבילים נועדו להתמודד עם חשש להפרות נוספות של הצו. משהרשות המוסמכת לא מצאה לחדש את הצו, הרי שלא ניתן עוד לבסס את התנאים המגבילים על חשש להפרתו..."** (שם, עמ' 9). כב' השופט גורדון הותיר על כנם את תנאי ההפקדה על-מנת להבטיח המשך התייצבות לדיונים. ערר שהוגש ע"י המבקש לבית המשפט המחוזי בעניין זה נדחה, ובמסגרתו נקבע: **".. ומאחר ואין מחלוקת כי כיום לא עומד צו מינהלי המגביל את חירותו של העורר, ניראה לי כי ניתן להחזיר את הגלגל אחורה...."**, תוך שנותרו תנאי הערובה שנקבעו על כנם תוך קביעת הפקדה של 2,000 ₪ (עמ"ת 23051-03-16 מיום 15.3.2016).

מכאן, שמשעה שרשויות הצבא אינן סבורות שיש מקום להגביל את חירותו של המשיב, אין כל מקום שבית משפט זה יגביל חירות זו שלא לצורך.

לפיכך, אני מקבל את הבקשה ומורה על ביטול מגבלות התנועה ומעצר הבית הלילי, בכפוף לכך שאם קיימות הוראות חדשות/אחרות מגבילות של רשויות הביטחון ביחס למבקש, הרי שאין בהחלטה זו כדי לפגוע בהן או להמעט מהן. מובהר בזה, כי ההפקדות והערבויות שנקבעו ע"י כב' השופטת אבמן-מולר ביום 6.9.2016 יעמוד בעין עד לסיום ההליכים לצורך הבטחת התייצבות המבקש למשפטו.

מאחר וההחלטה ניתנת בהיעדר הצדדים, היא תיכנס לתוקף ביום 29.3.2017 על מנת לאפשר לצדדים שהות למצות את הליכי הערר אם יהא רצונם בכך.

המזכירות תשלח לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אדר תשע"ז, 26 מרץ 2017, בהעדר
הצדדים.